

VALKOINEN KORPPI

Esa Halmetoja

Esa Halmetoja

Valkoinen korppi

Teknotrilleri

© 2025 Esa Halmetoja

Kannen suunnittelu: Matias Halmetoja

Meän kielen kielentarkastus: Pasi Karppinen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100
Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri,
Saksa

ISBN: 978-952-80-2814-7

PROLOGI

Metsästysasuun pukeutunut nainen seiso i kaatuneen puunrungon päällä ja sorkki sameaa suolampea parimetrisellä riu'ulla. Hän painoi keppiä alas, nosti sen taas, painoi uudelleen — kuin yrittäen upottaa jotakin niin syvälle, ettei se enää koskaan nousisi pintaan. Ruskea vesi lainehti saaden veden pinnalla olevat sammalet nousemaan ja laskemaan kuin aallokossa. Jostakin kuului kaakkurin selkäpiitä karmiva huuto.

Nainen pyyhkäisi hikeä otsaltaan. Hän ei ollut varma, johtuiko hikoilu ruumiillisesta ponnistuksesta vai siitä, mitä hän oli juuri tehnyt.

”Hei, onko jokin hätänä? Voinko auttaa?”

Huuto leikkasi hiljaisuutta äkkiarvaamatta, ja nainen melkein pudotti riu'un käsistään.

Muutaman kymmenen metrin päässä hänestä seiso i kookas, metsästysasuinen mies, joka heilutti kättään ja hymyili ystävällisesti.

”Tarvitsetko apua?” mies huusi uudestaan.

"Ei kiitos, en tarvitse."

Naisen ääni oli käheä. Hän pudotti kepin ja sanoi aivan liian nopeasti.

"Minä vain – no, en mitään."

Hän tiesi sanoneensa sen huonosti. Kuten syyllinen.

Nainen epäröi hetken, mutta lähti sitten harppomaan miestä kohti vetistä suota pitkin. Hänen jalkansa upposivat hetteikköön, mutta hän ei piitannut siitä.

Mies seurasi hänen tarpomistaan ja vilkuili hänen taakseen, aivan kuin olisi odottanut näkevänsä jonkun toisenkin.

"Voi mahdoton!" mies huudahti, kun nainen pääsi kuivalle maalle. "Kastelitpa perusteellisesti jalkasi! Tule, minulla on leiripaikka tuossa parinsadan metrin päässä. Saat kuivata vaatteesi ja kenkäsi nuotiolla."

Nainen nyökkäsi vaisusti ja seurasi häntä metsän pimentoon johtavalle polulle. Mies käveli tottuneesti ja kevyesti, kokeneen vaeltajan tavoin. Hänen omat askeleensa tuntuivat painavan tonnin, eikä se johtunut pelkästään vedestä.

Leiripaikalla mies kyyristyi laittamaan hiipuneeseen nuotioon uutta tulta. Liekkien leimahtaessa nainen laski reppunsa maahan ja huomasi käsiensä tärisevän.

"Olin näkevinäni, että teitä oli äsken kaksi," mies sanoi. "Sitten kuulin laukauksen. Mihin se toinen katosi?"

Nainen puri huultaan ja mietti hetken. Sitten hän tokaisi.

"Putosi suonsilmäkkeeseen."

Mies katsoi häntä kasvot täynnä hämmästyä.

"Putosi? Hyvänen aika, meidän täytyy mennä heti auttamaan häntä!"

Nainen pudisti päätään.

”Sori.”

Hän veti taskustaan lyhytpiippuisen FN Browning puoliautomaattipistoolin. Laukaus oli nopea – ja tappava.

Kaiku kimpoili hetken erämaassa ja hiipui sitten kuulumattomiin.

1. LUKU

Sade valui kirkkaina juovina pitkin Manhattanin itä laidalla kohoavan 77-kerroksinen toimistokolossin lasijulkisivua. Katutasosta kantautuva liikenteen matala kumu ei kantautunut pilvenpiirtäjän 35:een kerrokseen. Vain ilmanvaihto huokui vaimeasti kuin hengitys, joka ei koskaan vaiennut.

James "Jimmy" Brown hikoili näkyvästi ja naksutti hermostuneena asiakirjasalkkunsa kullanväristä lukkoa.

"Klik, klik, klik."

Vanhempi, harmaahiuksinen ja viiksekäs mies istui rauhallisesti paikallaan. Hänellä oli metsästäjän kärsivällisyys, valmius odottaa saalista vaikka päiväkausia.

Vartalonmyötäiseen, punaiseen mekkoon pukeutuneen aasialaisen sihteerin korkokenkien askeleet eivät kuuluneet. Oli kuin hän olisi leijunut eteenpäin jalkojen koskettamatta lattiaa lainkaan.

"Mr. Goodman ottaa teidät nyt vastaan. Seuratkaa minua, olkaa hyvä!"

Naisen amerikanenglanti oli täydellistä, kuten kaikki muukin hänessä – ehkä liiankin täydellistä.

Miehet nousivat ja kävelivät hänen perässä John Goodmanin toimistoon johtavalle ovelle. Massiivinen ovi avautui itsestään sormenjälkitunnistella.

Heidän eteensä avautui tilava toimistohuone, jonka keskellä oli moderni työpöytä. Pöydän takana oleva seinä oli kokonaan aurinkosuojattua lasia, jonka läpi avautui päätähuimaava maisema yli sateisen Manhattanin.

John Goodman seisoi ikkunan edessä, mutta hän ei nähnyt maisemaa. Hän näki oman kuvansa heijastuksen, eikä pitänyt siitä. Hän näki silmät, joita ei tunnistanut omikseen. Ne olivat pelokkaat.

"Hyvät herrat, olette täsmällisiä," hän sanoi kääntymättä. "Toivottavasti teillä on hyviä uutisia."

Goodman viittasi vieraitaan istuutumaan lasikantisen neuvottelupöydän ääreen.

Pöytä heräsi eloon hänen kosketuksestaan. Sen yläpuolelle ilmestyi hologrammi, jossa kahdeksankulmaisen kehän sisällä leijui tyylitelty G-kirjain. Goodman napautti pöytää, valitsi yhden pöydälle ilmestyneistä kuvakkeista ja avasi A4-kokoisen arkin.

Jimmy Brown pyyhki hikipisaroita kaljultaan vaaleansinisellä nenäliinalla. Hän tiesi tarkalleen, mitä arkissa luki, mutta olisi mieluummin ollut tietämättä.

"Tämän raportin mukaan tutkimus on edennyt lupaavasti, Mr. Brown. Nyt sanotte, että tilanne on 'hard to explain'. Mitä se tarkoittaa?"

Goodmanin ääni oli tyyni, mutta jääkylmä. Hänen harmaiden silmiensä katse porautui tiukasti Jimmy Brownin silmiin.

Brown nielaisi ja hänen äänensä värisi.

"Sir, projekti on kohdannut ylivoimaisen esteen."

Goodmanin silmissä välähti.

"Mistä esteestä te oikein puhutte?"

Turvallisuuspäällikkö majuri Wladyslav Mościcki vastasi Brownin puolesta. Hänen äänensä oli matala kuin ohi ajavan

panssarivaunun jyrinä, ja hän käytti New Yorkin kaduilta tuttua slangia.

Mościckin puhuessa Goodman nojautui taaksepäin tuolissaan. Hän ei pitänyt kuulemastaan.

”Missä tohtori Bergström on?” hän jyrähti.

Jimmy Brown pyyhki hikikarpaloita poskiltaan.

”Emme tiedä, mutta hänen autonsa on löytynyt Suomen Lapista. Hän ei ollut puhunut lähdöstään kenenkään kanssa. Siinä ei kuitenkaan ole vielä kaikki. Hän on lähtiessään tuhonnut kaiken digitaalisen aineiston. Mitään Valkoiseen korppiin liittyvää dataa ei löydy hänen tietokoneeltaan eikä verkosta. On aivan kuin koko projektia ei olisi koskaan ollutkaan.”

Goodmanin suu puristui tiukaksi viivaksi. Valkoinen korppi. Nimeä ei ollut lausuttu ääneen kuukausiin. Yleensä he puhuivat vain projektista.

Hän käänsi katseensa ikkunaan, mutta näki vain oman kuvajaisensa. Hän tunsu oudon, kylmän tunteen, kuin jääpuikko olisi sulanut hänen rinnassaan. Oliko se pelkoa – vai pakokauhua? Hänen äänensä värähti tahattomasti, kun hän kysyi:

”Entä genomi?”

Brown pudisti päätään.

”Se on kadonnut, sir. Ja kaksi bioturvallista säilytyslieriötä puuttuu.”

Huoneessa oli hetken täysin hiljaista. John Goodman liikautti levottomasti vartaloon ja ärähti:

”Damn it! Etsikää hänet, maksoi mitä maksoi!”

”Wladyslav matkustaa Suomeen heti,” Brown sanoi kiireesti.
”Sikäläinen yhteistyökumppani hoitaa jo asiaa.”

Goodman napautti pöytäänsä ja leijuvat kuvat katosivat.

”Ymmärrätte varmasti, että jos genomi todella on poissa, se ei ole pelkkä taloudellinen vahinko,” hän murahti. ”Se on jotakin aivan muuta.”

Molemmat miehet nyökkäsivät vakavina.

Heidän mentyään Goodman katseli ympärilleen toimistossaan. Hänen katseensa liukui oikealla seinällä olevan kirjahyllyn nahkaselkäisten kirjojen riveissä ja pysähtyi sitten kuin vastausta etsien suureen, avantgardistiseen maalaukseen. Kaikki näytti olevan kuin aina ennenkin – mutta ei ollut.

Goodman ymmärsi, että jotakin peruuttamatonta oli juuri alkanut.

2. LUKU

Lauri Roivainen kytki BMW:n latausasemaan. Tuttu käden liike palautti mieleen onkivavan heilahduksen ja uistimen välähdyksen Lapin kirkkaassa järvivedessä.

Lauri hymyili itsekseen. Lapin reissu oli ollut hieno, mutta töihin paluu tuntui silti mukavalta. Hän heitti repun puolihuolimattomasti olalleen ja lähti kävelemään kohti firman lasista ulko-ovea.

Kuukauden mittaiseksi suunniteltu reissu Lapin kalaisille järville oli lyhentynyt kolmeksi viikoksi, mutta se ei harmittanut

häntä. Saarakin oli ollut tyytyväinen. Lauri oli ehtinyt viettää tyttärensä kanssa kokonaisen viikon telttailten ja kalastellen.

Käytävällä häntä käveli vastaan vaaleahiuksinen ja -partainen nuori mies. Lauri säpsähti nähdessään hänen silmänsä. Oli kuin niissä olisi ollut jotakin tuttua, mutta samalla väärää – kuin ne olisivat kuuluneet jollekin toiselle.

Yllättäen mies hymyili leveästi ja heilautti kättään tervehdykseksi.

”Moro!”

Lauri nyökkäsi ja aikoi mennä ohitse, mutta mies pysäytti hänet ojentamalla kätensä.

”Sanotaan nyt käsipäivää! Minä olen Matias.”

Lauri tarttui hänen käteensä. Pitkän ja harteikkaan nuorukaisen kädenpuristus oli lämmin, suu hymyili leveästi ja kirkkaansiniset silmät katsoivat suoraan kohti.

Laurin esiteltyä itsensä Matias naurahi ystävällisesti.

”Tottahan minä tiedän, kuka sinä olet! Pitäähän minun tuntea tärkeimmät työkaverini, erityisesti teknologiaguru Lauri Roivainen.”

”Oletko tullut meille töihin?” Lauri kysyi yllättyneenä. ”En tiennytkään, että meille oltiin rekrytoimassa lisää väkeä.”

”No, tämä paikka tuli auki aika yllättäen,” Matias sanoi ja näytti toisessa kädessään olevaa pysäköintilupalappua. ”Käyn viemässä tämän auton tuulilasille, jottei Parkkipate pääse yllättämään.”

Lauri katsoi Matiaksen leveää selkää, kunnes hän katosi ulko-ovesta. Kävellessään kahviautomaatin kautta monitoimitilaan hän yritti arvata, mihin tehtävään Matias oli palkattu. Nuori mies

vaikutti sympaattiselta ja avoimelta. Lisäksi hän oli selvästi tarkkanäköinen ja fiksu.

Monitoimitilassa vallitsi kesämaanantain hiljaisuus. Paikalla oli vain muutamia omiin töihinsä keskittyneitä ihmisiä. Reskontranhoitaja Kirsi-Marja nyökkäsi ja tervehti, mutta kukaan muu ei kiinnittänyt Laurin saapumiseen mitään huomiota.

Matias palasi pian hänen luokseen.

”Sitten kun ehdit, niin haluaisin vähän käydä läpi skannerin käyttöliittymää” hän sanoi. ”Minulla olisi muutamia kehitysehdotuksia.”

”Käyttöliittymääkö?” Lauri ihmetteli. ”Mutta uusi versiohan julkaistiin vasta keväällä. Venla on siihen tosi tyytyväinen.”

Samassa lamppu syttyi hänen korviensa välissä ja hän arvasi, mitä hänen lomansa aikana oli tapahtunut. Matias kosketti sormilla huuliaan kuin olisi halunnut estää sanoja tulemasta ulos.

”Tarkoitat varmaankin edeltäjääni Venla Temosta. Hänhän ei ole enää täällä töissä.”

”Mitä ihmettä? Mihinkäs Venla on lähtenyt?”

Matias pudisti päätään.

”En tiedä. Kuulin vain, että hän sai tarjouksen, josta ei voinut kieltäytyä. Hän lopetti kolme viikkoa sitten.”

”Kolme viikkoa! Miksei kukaan kerro minulle mitään!” Lauri puuskahti.

”Se oli minun onneni,” Matias naurahti. ”Teidän – tai siis meidän – henkilöstöpäällikkö bongasi minut LinkedInistä. Ehdin olla työttömänä vain pari viikkoa.”

"No sepä oli sähkökkää," Lauri mutisi. "Anteeksi, että kysyn, mutta miksi jäit työttömäksi?"

"Sain potkut," Matias sanoi. "Ei siinä ollut mitään dramaattista. Työt kävivät vähiin ja minut passitettiin muutaman muun kanssa kilometritehtaalle."

"No sillä lailla!"

Laurin maailmassa potkut olisivat merkinneet suurin piirtein maailmanloppua. Matias ei kuitenkaan näyttänyt olevan niistä millänsäkään.

"Kuule, jos sopii, niin katsoisin, onko sähköpostissa mitään erikoista," Lauri sanoi. "Pidetään palaveri vaikka kymmenen minuutin päästä."

Matias poistui ja Lauri kumartui päätään pudistellen tietokoneensa puoleen. Venlan lähtö oli yllätys, mutta tokihan siitä selvittäisiin. Matias vaikutti mukavalta, mutta jokin oli jäänyt vaivaamaan Lauria. Hän oli varma, että oli nähnyt nuo silmät aiemminkin – mutta missä?

3 . L U K U

Lauri katseli toisella puolen pöytää istuvaa Matiasta hymyillen. Nuori mies oli selvästi kokenut käyttöliittymäasiantuntija ja hänen ehdotuksensa olivat enimmäkseen mainioita. Lauri tunnisti niissä myös määrättyä ammatillista näkemystä. Toinen koodari piti pyöreistä

painikkeista yläreunassa, toinen neliöistä alareunassa. Hänelle kävi kumpi vain.

”Minua hieman jännitti tavata sinut,” Matias katsoi Lauria silmiin. ”Mietin tunnistaisitko minut, tai arvaisitko, kuka olen.”

Lauri tunsi kylmiä väreitä selässään. Matiaksessa oli jotakin hämmentävän tuttua, mutta hän ei tiennyt, mitä se oli.

”Ei sillä tietenkään ole mitään merkitystä, mutta on se aika hauska sattuma kuitenkin,” Matias jatkoi.

Lauri oli yhä enemmän ihmeissään.

”Nyt ei kilise kellot eikä soi symbaalit,” hän sanoi lopulta. ”Sinussa on jotakin tuttua, mutta en saa millään päähäni, mitä se on.”

Pienessä neuvottuluoneessa oli hetken aivan hiljaista.

”Minä olen Masan veljen Vesan poika,” Matias sanoi vihdoinkin. ”Tapasimme viimeksi Masan hautajaisissa. Ajattelin, että saattaisit muistaa vuosien takaa teinipojan, joka olisi halunnut päästä isojen poikien mukana rimpsalle.”

Lauri katsoi Matiasta yllättyneenä. Hänen mieleensä nousi haalistunut muistikuva pellavapäisestä pojasta, joka jäi seisomaan rintamamiestalon pihalle hänen ja Masan noustessa ikivanhaan Corollaan ja lähtiessä Oulun keskustaan ajamaan pillurallia.

Matiaksen maininta Masan hautajaisista kirpasi Laurin sisintä. Hänen paras ystävänsä Masa oli kuollut pelastaessaan hänen henkensä. Lauri tunsi yhä syyllisyyttä, sillä ilman häntä Masa ei olisi koskaan joutunut gangsterin tulilinjalle.

"Nyt alan muistaa," Lauri sanoi ja tunsu palan nousevan kurkkuunsa. "Muistutat paljon setääsi. Itse asiassa olet aivan Masan näköinen."

"Niin olen kuullut sanottavan," Matias sanoi hymyillen. "Aika hauskaa, että olemme nyt samassa työpaikassa. Maaailma on pieni, vai mitä?"

Lauri nyökkäsi nieleskellen. Masan veljenpojan yllättävä ilmaantuminen sai muistot nousemaan pintaan. Lauri joutui ottamaan silmälasit päästään ja kuivaamaan silmiään.

"Uskomaton sattuma tosiaan," Lauri sanoi silmiään räpytellen ja asetteli lasit takaisin päähänsä. "Mitä isällesi kuuluu? Asuuko hän edelleen Karjasillalla?"

Matias mutristi suutaan ja näytti miettieltä.

"Tuo on aika paha kysymys. Minä en nimittäin tiedä."

"No? Onko jotakin sattunut?"

"Kenties on, kenties ei," Matias sanoi ja naputti sormellaan pöytälevyä kuin kadonnutta rytmiä etsien. "En nimittäin tiedä, missä isä on."

"Hyvä luoja!" Lauri puuskahti. "Onko isäsi siis kadoksissa, vai miksi et tiedä?"

Matias huokaisi ja hänen kasvonsa vakavoituivat.

"Isä on harrastanut aarteensintää vuosikymmeniä. Tietääkseni sinulla on ollut samoja harrastuksia."

Lauri avasi suunsa vastatakseen, mutta Matias jatkoi.

"Olin nuorempana paljon isän mukana. Kuljimme pelloilla ja niityillä ja haravoimme hylättyjä pihoja metallinpaljastimen ja lapion kanssa. Löysimme vanhoja rahoja, koruja, solkia, nappeja

Metsästysasuun pukeutunut nainen seiso
kaatuneen puunrungon päällä ja sorkki sameaa
suolampea parimetrisellä riu'ulla. Hän painoi keppiä
alas, nosti sen taas, painoi uudelleen — kuin
yrittäen upottaa jotakin niin syvälle, ettei se enää
koskaan nousisi pintaan. Jostakin kuului kaakkurin
selkäpiitä karmiva huuto.

Kun oululainen tuotekehitysinsinööri Lauri Roivainen
lähtee Lappiin etsimään kadonnutta lentokonetta,
hän ei tiedä, mikä häntä odottaa. Lauri joutuu niin
ekoterroristien kuin kansainvälisten rikollistenkin
tähtäimeen, eikä mikään, tai kukaan, ole sitä miltä
näyttää. Etsintäretki muuttuu painajaiseksi, jonka
armoton loppunäytös esitetään oululaisessa
puistossa.

Laurin on selvittävä tilanteista, joita hän ei koskaan
kuvitellut kokevansa. Lopulta suurin vaara löytyy
lähempää kuin hän olisi koskaan voinut arvata.

